

Királyi papság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 19:3-6; Ézsaiás 28:16; Zsidók 4:12; 1Péter 2:1-10

„Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9).

Péter, aki jól ismerte a zsidó kultúrát, vallást és történelmet, úgy ír a keresztényeknek, mint akik *„szent nemzet, megtartásra való nép”*. Az Ótestamentumnak az ókori Izraelre utaló szövetségi nyelvezetét használja, és azt vonatkoztatja az újszövetségi egyházra.

Nem is csoda: Isten beoltotta szövetségi népébe a Jézusban hívő pogányokat. Már ők is részesei a szövetségi ígéreteknek. *„Ha pedig némely ágak kitörtettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és szirjánának; Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged”* (Róm 11:17-18).

Az e heti igeszakaszokban Péter felhívja olvasói figyelmét Isten szövetségi népeként meglévő szent kötelességeire és magasztos elhívására. Pál szavaival élve: Isten beoltotta őket az olajfába. Kötelességeik között pedig ott van ugyanaz, ami Izrael is volt – hirdetniük kell az Úrban felkínált üdvösség nagy igazságát.

KERESZTÉNYKÉNT ÉLNI

1Pt 2:1 a „*tehát*” szóval kezdődik, ami azt jelenti, hogy az utána következő dolgok a korábban leírtakból adódnak. *Péter első levele* 1. fejezetében az apostol azt ecsetelte, amit Krisztus tett értünk, valamint azt is, hogyan kell arra válaszolnunk. A következő fejezetben ezt a témát viszi tovább és bontja ki.

Olvassuk el 1Pt 2:1-3 verseit! Péter szerint hogyan kell élnünk?

Péter két külön képpel mutatja be, hogy a keresztényeknek kettős kötelességük van. Az egyik negatív, ugyanis bizonyos dolgoktól meg kell szabadulni, a másik pedig pozitív, azaz akarnunk kell valamit tenni.

Az első hasonlatban Péter arra bátorítja a keresztényeket, hogy vessenek le minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és rágalmazást (1Pt 2:1), aminek következtében másképp fognak viselkedni, mint a körülöttük élők többsége. Mivel megszabadultak az álnokságtól, nem igyekeznek másokat megsebezni, hanem inkább a javukat akarják. Levetették a hamisságot, így nem tévesztenek meg másokat, hanem egyenessé és őszintévé válnak. Nem irigykednek azokra, akiknek több jutott, mint nekik. Elégedettek lesznek az életükkel és kiteljesednek ott, ahova a gondviselés helyezte őket. Nem tesznek olyan kijelentéseket, amelyekkel szándékosan lerontanák mások jó hírét.

A Péter által használt másik kép – a tejre szomjazó csecsemőé (1Pt 2:2) – az útmutatás pozitív oldalát képezi. A kereszténység nem csupán abból áll, hogy le kell tennünk a rossz dolgokról. Az ilyen élet üres lenne. Nem, inkább a lelki táplálék utáni vágyakozásról szól, ami ugyanolyan heves, mint amilyen az éhes csecsemő tej utáni vágyódása. Az apostol az olvasóit Isten Igéjéhez, a Bibliához, a lelki táplálékhoz vezeti el (lásd még Mt 22:29; Zsid 4:12; 2Tim 3:15-17). Isten Igéje által növekedhetünk lelkileg és erkölcsileg, mert abban kapjuk meg, legalábbis mi, a legteljesebb kinyilatkoztatást Jézus Krisztusról. Jézus a legnagyobb képviselője a szent Isten jellemének és természetének, akit szeretnünk és szolgálnunk kell.

Hogyan kapcsolódik ez a két gondolat egymáshoz? Ha az Igében keressük a lelki táplálékot, ez hogyan segít elszakadni a helytelen tettektől és hozzáállástól, amelyektől Péter óv?

AZ ÉLŐ KÖSZIKLA

Olvassuk el 1Pt 2:4-8 szakaszát (lásd még Zsolt 118:22; Ézs 8:14-15; 28:16)! Milyen fontos igazságra utal itt Péter? Ezek szerint hogyan fogadjuk azt, amit Jézus értünk tett?

Miután Péter azt tanácsolta az olvasóinak, hogy keressék a lelki táplálékot, egyből Jézus Krisztusra, az Élő Kősziklára tereli a figyelmet, minden biznnyal a jeruzsálemi templomra utalva. 1Pt 2:4-8 verseiben három ószövetségi szakaszt idéz, amelyek kiemelik a sarokkövek jelentőségét és Jézus szerepét jelképezik az egyházban. Nem ő az egyetlen, aki ezeket a verseket Jézushoz kötötte. Maga Jézus is használja Zsolt 118:22 versét egyik példázatának a végén (Mt 21:42). Péter szintén így tett ApCsel 4:11 versében, amikor a zsidók vezetőihez szólt. Pál pedig Ézs 28:16 szövegét használja fel Róm 9:33 versében.

Péter mondanivalójának a lényege: bár Jézust elutasították és keresztre feszítették, Isten Őt választotta ki arra, hogy lelki házának szegletköve legyen. A keresztények pedig élő kövek és ebbe a lelki házba épülnek be. Péter az egyházat mutatja be a sarok- és építőkövek terminológiájával. Az egyház Jézuson alapszik és a követőiből áll össze.

Figyeljünk fel rá: a kereszténnyé válás azt jelenti, hogy egy keresztény közösség vagy helyi gyülekezet tagjai leszünk. Ahogy a téglát is beépítik egy épületbe, úgy Jézus a keresztényeket sem másoktól elkülönítve hívja el követőiül. Ellentmondásos jelenség volna az a keresztény, aki nem imádja Istent és nem dolgozik együtt más keresztényekkel Isten országa ügyének előre vitelében. A keresztények Krisztusba és ezzel az Ő egyházába keresztelkednek meg. Péter az egyház szerepéről is beszél. Az egyháznak olyan „szent papságot” (1Pt 2:5) kell képeznie, amely „lelki áldozatokat” ajánl fel. A héber Bibliában a papok Isten és a nép között járnak közben. Az Újszövetségben Péter és mások is gyakran használják a templom és a papság nyelvezetét, az egyházat Isten élő templomaként és a népet papjaiként nevezve meg. Az ószövetségi áldozati rendszerre mutat azért, hogy fontos igazságokat jelenítsen meg arról, hogyan is kell a keresztényeknek ma élni és cselekedni.

Olvassuk el még egyszer 1Pt 2:5 versét! Mit jelent az, hogy „lelki áldozatokkal áldozatok”? Hogyan teszik ezt az Istent tisztelő közösség részeként a keresztények?

ISTEN SZÖVETSÉGI NÉPE

Péter tulajdonképpen ószövetségi nézőpontból ír, aminek a központjában a szövetség gondolata áll. Ez lényeges része a zsidó és a keresztény teológiának is.

Mi az a szövetség?

A „szövetség” (héberül *berit*) két fél közötti megállapodást vagy hivatalos egyezményt jelent. Két személy (például Lábán és Jákób között; 1Móz 31:44) vagy két király között is születhet (így Salamon és Hiram között; 1Kir 5:12). Egy király is megkötheti egy néppel, mint ahogy Dávid és Izrael vénei tették (2Sám 5:3).

Mindezekből kitűnik az a különleges szövetségi kapcsolat, amely Isten és választott népe, Ábrahám leszármazottai között áll fenn.

Olvassuk el 1Móz 17:1-4, 2Móz 2:24 és 24:3-8 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok arról a szövetségről, amit Isten kötött Izraellel?

Mózes első könyve, a Biblia első könyve részletesen beszámol arról, hogy Isten miként kötött szövetséget Ábrahámmal (1Móz 15:9-21; 17:1-26). Az Úr „megemlékezik” erről a szövetségről, amikor megszabadította népét az egyiptomi elnyomás alól (2Móz 2:24), és Mózes idejében újította meg azt, amikor átadta a Tízparancsolatot és a többi törvényt Izrael népének (2Móz 19:1–24:8; különösen 24:3-8).

Am a szövetségi ígéret nem volt feltételek nélküli. „Az Úr a szerződésbe foglalta, hogy ha hűségesek lesznek, megtartják, amit elvár tőlük, akkor megáldja a fejlődésüket és kezük minden munkáját” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt., 574. o.). A próféták valóban újra meg újra figyelmeztették Izraelt az Isten törvénye iránti engedetlenség veszélyeire, és nyelvezetük gyakran emlékeztetett a szövetségére. Érveltek már azzal is, hogy talán Dániel és a Jelenések próféciainak kivételével a Biblia legtöbb prófécija feltételhez kötött. Ennyire lényeges a szövetségi ígéreteknek való engedelmség gondolata. A szövetségi próféciaik áldásokról szóló ígérétei az Isten törvénye iránti engedelmségtől függtek, és a vészterhes próféciaik csak az engedetlenekre vonatkoztak.

Mit jelent a számunkra, hogy szövetségi kapcsolatban állunk Isten-nel? Milyen kötelezettségeket ró ez ránk?

KIRÁLYI PAPSÁG

Mózes második könyve 19. fejezetében az Úr így szólt Mózeshez: „Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára Izrael fiainak. Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép” (2Móz 19:3-6).

Itt van az evangélium üzenete, amelyet Isten a kereszttel ezer évvel jelentett ki: Isten megváltja a népét, megmenti őket a bűnből és a bűn fogságából, és megparancsolja, hogy szeressék Őt és engedelmeskedjenek neki, mint különleges szövetségi népe Ő előtte és a világ előtt.

Olvassuk el 2Móz 19:6 és 1Pt 2:5, 9-10 verseit! Mire utal valójában Péter, amikor a keresztyéneket „királyi papságnak” és „szent nemzetnek” nevezi (1Pt 2:9)? Mit üzen nekünk, hetednapos adventista keresztyéneknek ez a nyelvezet a kötelességeinkről?

A Biblia tiszteletteljes kifejezései, mint „*lelki ház*”, „*választott nemzetiség*”, „*királyi papság*” és „*Isten népe*” mind azt a különleges kapcsolatot írják le, amely Isten és Ábrahám leszármazottai között volt. Péter az Újszövetség, Jézus és a kereszttel összefüggésében is ugyanazt a szövetségi nyelvezetet alkalmazza az egyház tagjaira. Az Izraelnek tett szövetségi ígéretetek már tágabb értelemben nemcsak a Jézusban hívő zsidókra, hanem a pogány hívőkre is vonatkoznak. Jézus által a pogányok is valóban Ábrahám gyermekei lehetnek! „*Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök*” (Gal 3:29). Krisztus által mindenki, származástól függetlenül is részese lehet a „*királyi papságnak*”!

Szent nemzet? Királyi papság? Mit jelentsenek ezek a kifejezések az egyéni és közösségi életünkkel kapcsolatban, ha magunkra alkalmazzuk? Hogyan felelhetünk meg ennek a magasztos elhívásnak?

HIRDESSÉTEK ANNAK HATALMAS DOLGAIT

Az ószövetségi egyházzal való párhuzamok nem érnek véget az üdvösséggel és azzal, hogy Isten elhívott és kiválasztott bennünket. A kérdés az, hogy *mire* hívott el és választott ki? Péter gyorsan megadja a választ.

Rámutat, hogy a különleges kapcsolatnak célja van. A keresztényeknek hirdetniük kell „*Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára*” hívta el őket (1Pt 2:9). Ezt kellett az ókori Izraelnek is tennie. Isten arra hívta el őket, hogy tanúi legyenek a világ előtt. Az volt a célja, hogy az egész világot megáldja szövetségi népén, az ókori Izraelen keresztül.

Olvassuk el a következő szakaszokat: 5Móz 4:6; 26:18-19; Ézs 60:1-3; Zak 8:23! Mi a közös pont bennük?

Az ókori Izraelnek szövetségi népként az volt a küldetése, hogy elérjék az egész világot az evangéliummal, az Úr által felkínált üdvösséggel. A keresztényeknek ugyanez az isteni küldetésük. Isten arra hív el, hogy beszéljünk a vele szerzett tapasztalatainkról, ismeretünkről és arról, amit Krisztus által a világeért tett.

Olvassuk el 1Pt 2:10 versét! Miért nevezhető központi jellegűnek ez az ígészakasz a keresztények küldetése és célja szempontjából?

A világot teljesen áthatja a bűn, a halál, a fenyegető kárhozat. Jézus viszont az életét adta, hogy mindenkit megmentsen a pusztulástól. Amint az ókori Izrael esetében volt, a tisztelet feltételei a felelősség feltételei is. A keresztényeknek különlegesen magas tisztségük van: ők Isten népe. Ám ez azzal a felelősséggel jár, hogy másokat is hívniuk kell a magas tisztségbe. Ahogy 1Pt 2:10 is kijelenti, a keresztények egy néppé lettek. Valaha nem alkottak egy népet, most azonban Isten kegyelméből már *szent* nemzetté váltak (lásd Hóseás 1. és 2. fejezete). A Bibliában a „*szent*” szó általában azt jelenti, hogy az istentisztelet céljára elkülönített. Így a keresztényeknek „*szent*” nemzetként el kell különülniük a világtól, életükben látszódjon meg a különbség. Legyenek olyanok, mint egy hideg estén a tűz, amely másokat is vonz a melegével. Isten azt a felelősséget bízta a keresztényekre, hogy beszéljenek a dicsőséges üdvösségről, amelyben részesültek.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten szemében a gyülekezet nagyon drága. De nem külső szépségéért becsüli, hanem azért az őszinte kegyességéért, amely megkülönbözteti a világtól. Isten a gyülekezetet a Krisztus ismeretében való növekedés és a lelki fejlődés szerint értékeli.

Krisztus nagyon szeretné szőlőskertjében megtalálni a szentség és önzetlenség gyümölcseit. Keresi benne a szeretetet és a jóságot. Semmilyen művészi szépség nem érhet fel azzal a szépséggel, amelynek Krisztus képviselői természetében és jellemében meg kell mutatkoznia. A kegyelem légköre, amelyben a hívők élnek, és a Szentlélek munkája, amelyet értelmükben és szívükben végez, életüket az élet illatává teszi, és Isten megáldhatja munkájukat” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 202. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Milyen érzés, hogy Isten kihívott a sötétségből „az Ő csodálatos világosságára”? Mit jelent ez? Mit mondanánk, ha el kellene ezt magyaráznunk valakinek, aki nem hisz Jézusban? Mi a sötétség? Mi a világosság? Milyen különbség van a kettő között Péter mondanivalójának az összefüggésében?**
- 2) **„Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjétek azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtarstátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességtek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mi hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek” (SMóz 4:5-8)?! Hogyan alkalmazható ez ránk, hetednapi adventistákra? Mire hívott el minket Isten, mit tegyünk mindazért, amit nekünk adott?**
- 3) **Olvassuk el 1Pt 2:3 versét! Mire utal Péter, amikor azt mondja: „Mivelhogy ízelletétek, hogy jóságos az Úr”? Hogyan „ízeltük” meg a kegyelmét?**
- 4) **Nézzünk körül a helyi gyülekezetünkben! Mi teheti kedvessé azok szemében, akik nem tudnak semmit a hetednapi adventistákról vagy arról, amiben hiszünk?**

R DÁNIEL IRÉN:
HA RÁM NÉZEL,

kérlek,
áldd meg,
mi megáldhatatlan;
bocsásd,
mi megbocsáthatatlan;
értsd meg,
mi érthetetlen;
nézd el,
mi nézhetetlen;
túrd el,
mi túrhetetlen;
javítsd,
mi javíthatatlan;
gyógyítsd,
mi gyógyíthatatlan;
mosd le,
mi lemoshatatlan;
mentsed,
mi menthetetlen –
azt add,
mi láthatatlan,
örök,
kifogyhatatlan!